

som Forhandlingen først gik ud paa — jeg synes, det er rigtigt, at jeg oplyser dette saa godt, som det for Øjeblikket staar for min Erindring; det er jo nogle Maaneder siden, det er foregaaet, og jeg kan naturligvis ikke nævne Datoerne, men jeg ved ellers præcis, hvorledes det er sket — Tjenestemændene søgte en Forhandling, og den første Forhandling gik ud paa.... (*Abrahamsen*: Hvornaar foregik den?) Der er atter et æret Medlem, som afbryder mig.

Formanden: Jeg maa anmode ærede Medlemmer om ikke at afbryde.

Finansministeren (Brandes): Det er slet ikke, fordi jeg ikke kan tage Afbrydelser, men det forekommer mig nødvendigt, at vi nu bliver færdige med denne Sag. Forhandlingen om den er jo trukket længe ud, og jeg synes ikke, det er værd at gøre den længere end nødvendigt. Den første Forhandling gik ud paa, at Tjenestemændene ønskede det yderligere Dyrtidstillæg tidligere udbetalt, end det var sket i Fjor, saaledes at det udbetaltes eller i alt Fald vedtoges, forinden det ordentlige Dyrtidstillæg, om jeg saa maa sige, vilde komme til Forhandling og Vedtagelse. Dette modsatte Regeringen sig. Spørgsmaalet er blevet behandlet i den samlede Regering, og alle var enige om, at Forhandlingen om det yderligere Dyrtidstillæg maatte finde Sted samtidig med Forhandlingen om det almindelige. For det første vilde det ganske forandre den hele Stilling, hvis man allerede inden første Oktober havde udbetalt et yderligere Dyrtidstillæg — den første Oktober forfaldt den sidste Fjerdedel af det Dyrtidstillæg, som vedtoges den 2. December i Fjor —, og for det andet vilde det ikke have været muligt, hvad Tjenestemændene ønskede, at komme til Rigsdagen om det yderligere Dyrtidstillæg for indeværende Aar, uden at Spørgsmaalet om Dyrtidstillæget for næste Aar kom op, og inden Regeringen var blevet enig om, hvorledes dette skulde se ud, vilde man ikke forhandle om et yderligere Dyrtidstillæg for indeværende Aar, som enhver kunde tænke sig vilde forme sig ligesom i Fjor, som en Tillægs-Kvartalsudbetaling. Dette afvistes altsaa af den samlede Regering og af mig paa den samlede Regerings Vegne.

Min Kollega, Konseilspræsidenten deltog ikke i Forhandlingen. Det ærede Medlem for Assenskredsen har altsaa Uret i, at det nogensinde er blevet nægtet Tjenestemændene at opnaa en saadan Forhandling med Regeringen.

Jeg meddelte dernæst Tjenestemændene, at Forhandlingen om Dyrtidstillæget ikke kunde foregaa før Slutningen af September Maaned. Aarsagen var, udtalte jeg, og hele Regeringen billigede dette, at Skattelovene maatte først forelægges for den høje Rigsdag, og man maatte have Erfaring for, hvor langt man kom med disse. Desuden vilde Forhandlingen om Skattelovene jo komme til at optage Sindene i en saadan Grad, at det neppe vilde være rimeligt at indskyde Dyrtidforhandlingen i Debatten. Saadan skete det ogsaa; Skattelovene blev behandlet af Regeringen og blev forelagt her, efter at der i alt væsentlig var opnaaet Enighed inden for den nu siddende Regering. Saa samledes Konseilspræsidenten og jeg med Tjenestemændene i Slutningen af September Maaned til forskellige Møder. Man havde fra Tjenestemændenes Side i Forvejen forespurgt, om man ikke kunde faa Besked om, hvorledes dette Dyrtidstillæg omtrent vilde komme til at forme sig, men derpaa svarede der benægtende, idet det var ganske umuligt i Forvejen, selv om man havde nogen Mening om, hvorledes det vilde komme til at se ud, og skønt der havde været ført foreløbige Forhandlinger derom, at besvare et saadant Spørgsmaal, hvis Besvarelse kun vilde have ført til en Agitation om dette blandt Tjenestemændene og gjort det endnu vanskeligere at naa til en Afgørelse, saa meget mere som vi havde Erfaring for, at den bedste Maade at behandle et saadant Forslag paa, var den, at man var saa at sige enig indenfor Partierne, naar Forslaget blev fremsat. Jeg kunde altsaa ikke give Tjenestemændene den ønskede Besked. Men jeg maa med det samme sige, at nogen synderlig Tilbøjelighed dertil kunde man ikke have, naar man saa, i hvilken Grad — det har jeg intet imod at betone — i hvilken Grad Agitationen var blevet lidenskabelig, og hvorledes Tjenestemændene havde hidset sig selv op, om jeg saa maa sige, med Hensyn baade til Krav og til mulige Skridt,